

Κασι Τάοχα

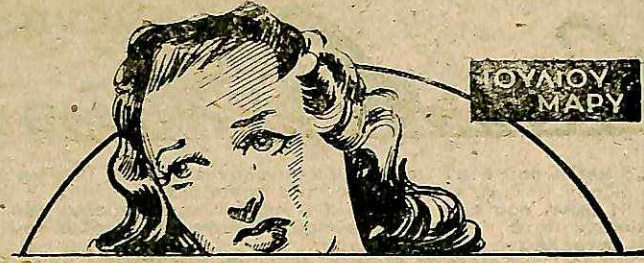
100

GEN. NO 1

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ 44

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Ο ζωγράφος Παύλος Ντε-τάκι βηματίζει στο Πάρκο πάνω κάτω γεωρικά. Κάθε τόσο γυρίζει και ρίχνει γύρω το βλέμμα του, κάθε θύρο, κάθε περπατησιά τον κάνουν να σταματάει και να περιμένει με αγωνία, μ' ανυπομονησία. Βγαίνει το ρολόγι του και κινείται την ώρα. Η καρδιά του είναι βαριά, ποτέ στη ζωή του δεν αισθανότανε τόσο ανυπομονησία, τέτοιον έννοιισμό.

Έχει τρεις μέρες να δει την αγαπημένη του Ρόζα. Τρεις ημέρες, κάθε βελανιδιά που περνάει από το Πάρκο την ίδια ώρα, από τον ίδιο μέρος που συνηθίζονται τακτικά. Κι όμως η Ρόζα δεν φαίνεται.

Τρεις ολοκληρωτικές ημέρες, τρεις αιώνες για τον έρωτα-μένο νέο. Τι συμβαίνει στην πολυαγαπημένη του; Είναι άρρωστη; Συμβαίνει τίποτε άλλο τίποτε πιο σοβαρό;

Ο Παύλος Ντετάκι δεν ξέρει, δεν του είναι εύκολο να μάθει. Μάταια σφριγογυρίζει τις τρεις αυτές ημέρες, κάτω από το σπίτι της Ρόζας μήπως την έβλεπε να προβάλλει στο παράθυρο. Δεν τόλμησε να πλησιάσει τους υπηρέτες του σπιτιού και να τους ρωτήσει.

Ο έρωτάς τους είχε μυστικός. Κανένας δεν ξέρε το μυστικό τους και προ πάντων δεν πρέπει να μάθουν τίποτε οι γονείς της Ρόζας.

Η Ρόζα υπήρξε Λαοιά, είχε κόρη άρχοντος, οκαγενέας. Ο πατέρας της έκανε την περιουσία του από χρηματιστήριο, με ζών ωστόσο αξιοπρεπώς. Ονειρευόταν για τη Ρόζα ένα γαμπρό πλούσιο, από αριστοκρατική έποσης οικογένεια. Άγνοου το σάββατο της κόρης του, δεν υπακούονταν τίποτε απόλυτος, δεν έβλεπαν ότι η Ρόζα έχει χαρίσει την καρδιά της στον Παύλο.

Ο Ντετάκι είχε φτωχός ζωγράφος. Έχει όμως ταλέντο και μια μέρα θ' αποκτήσει ξεχωριστή θέση ως καλλιτέχνης και πλούσιος σημαντικός.

Η Ρόζα τον προσέφερε σε μια έκθεση ζωγραφικών πινάκων, την οποία είχε επισκεφθεί με μια φίλη της, την Άλκη Σαράε. Της έκανε εντύπωση το χλωμό γλυκό προσωπό του, το τόσο σπουδατικό, το όνειρο-ποδομάτιά του, το σημείο ύψους του. Απ' την πρώτη στιγμή που τον πρωταγωνίστησε εννοώσε την καρδιά της να μην πηδάει, να ξεχειλίζει από συγκίνηση.

Μα και ο Παύλος γοητεύθηκε από την ελκυστική εμφάνισή της, από το τριανταφυλλένιο, προσηγορικό πρόσωπό της, από τα βαθύπλευρα μάτια της, από τα λυγρό της κορμί.

Τα βλέμμά τους συναντήθηκαν γεμάτα συμπάθεια και την ίδια στιγμή άναψε στις καρδιές των η μεγάλη φωτιά της αγάπης που τίποτα δεν μπορεί να τη σβήσει.

Η Ρόζα ξαναγύρισε μετά λίγες μέρες στην έκθεση με μια γηραιά θεία της η οποία την αγαπούσε εξαιρετικά. Αυτή την φορά αντίλασε με τον Παύλο μερικές φράσεις, ρατσών τους, διάφορα βιβλία, για την τεχνιότητα διαφόρων πινάκων.

Την τρίτη φορά η Ρόζα πη-

απὸν κόσμο ἐννέα μῆνες κατό-
πιν.Τὸ εἶχαν ἐμπιστευθεὶ σὲ μιά
χωρική σταπερχειώσα. Κανένας
οὐκ ἐμαθε τίποτε εὐτυχώς.

Ἡ Ρόζα τὸν μεθούσε, τὸν
γοητεύσε μὲ τὰ λόγια της, τὰ
οὐκ εἶρα της.

Ὁ Παύλος τὴν ἀκούε μὲ
μισόκλειστα τὰ βλέφαρα, σφιγ-
γόντας τὰ χέρια τῆς ἀνάμεσα
στὰ δικά του. Ἡ φωνή τῆς ἀν-
τηχούσε στ' αὐτὰ του μελωδι-
κή, σὰν μουσική τῶν ἀγγε-
λῶν.

Τὰ λόγια τῆς τὸν ἐμάγευαν.
Πιστεύοντα ἔβλεφαν ἀπ' τὴ
γλυκεῖα του νάρκη, τὴν κούτα-
ζε κατάματα καὶ τῆς ἔλεγε μὲ
πλάση:

—Ρόζα, εἶσαι γιὰ μένα ἡ
χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ ἥλιος ποὺ με
φωτίζει. Ἄν σὲ χάσω δὲν θὰ
μπορῶ νὰ ζήσω. Ἡ καρδιά
μου θὰ σαματῆται μόνη τῆς καὶ
θὰ μὲ δροῦν τὸ πάθος...

Ἡ Ρόζα τοῦ ἔφραζε τὸ στό-
μα μὲ τὸ χέρι τῆς καὶ τὸν κού-
ταζε λυπημένη.

—Γιὰτὶ μοὺ μιλᾷς ἐπὶ, ποί-
λαγαπημένε μου; ἔξερεις κα-
λὰ πόσο σ' ἀγαπῶ. Ἡ καρδιά
μου σοὺ ἀντῆει καὶ τίποτα
σὸν κόσμο δὲν θὰ μὴ μὴρῶν
νὰ μὲς χωρίσῃ.

Μεσολαβοῦσε ἐν τῷ μεταξὺ
λιγοσύντημι σιωπῇ.

Ὁ Παύλος ἔκουσε ἔξαφνα
τὸ κεφάλι του καὶ βυθίζονταν σὲ
σκέψεις Πάλη σκοπεῖν τὸ
πρόσωπό του.

Ἀνῆλθε ἡ Ρόζα ἔπερνε τὸ
συνοριακό κεφάλι του μὲ
τὰ δύο τῆς χέρια, βυθίζε
τὸ βλέμμα τῆς στὸ δικό του, καὶ
τὸν ρωτοῦσε μ' ἀγωνία:

—Τί σοὺ συμβαίνει; Τί ἔχεις
ἀγαπημένε μου;

Ὁ Παύλος ἀναστήναζε βα-
ρεῖα καὶ τῆς ἀπαντοῖσε:

—Συλλογίζομαι πούσε γο-
νεὺς σου, Ρόζα. Ποιὲ δὲν θὰ
μὲ δεχθῶν γιὰ γαμπρό τὸν
καὶ τὸ μικρό μου, τὸ ἀγγε-
λοῦδί μας; Τί θὰ γίνῃ τὸ ἀν-
γελοῦδί μας;

Ἡ Ρόζα περιστάσε:

—Τί κακὸς ποὺ εἶσαι, καλὲ
μου! Γιὰτὶ μοὺ λές τέτοια λό-
για, γιατί ἀφήνεις νὰ σὲ βαστα-
νῶν, γιατί ἀφήνεις οὐ σκέψεις; Οἱ
γονεῖς μου μὲ λατρεύουν καὶ
δὲν θὰ βελήσουν νὰ μὲ λυπη-
θῶν, τὸ ἀνέρω μὲς θὰ πραγ-
ματοποιηθῇ, ἀγαπημένε μου.

ἔλεα, λησμονῆς τὰ δὲ αὐτὰ.
Χαμογέλασε μου, φέρσε μὲ.
Θέλω νάσαι χαρούμενος, γιὰ
μένα, γιὰ τὸ παιδί μας. Φίλη-
σέ με, φίλησέ με...

Τὸν προσέφερε τὰ δροσερά
τῆς χέρια, καὶ ἐκείνος τὴν ἔ-
σφιγγε στὴν ἀγκαλιά του σ' ἑ-
να ἀτελείωτο φιλί.

Πᾶς λοιπὸν τὰ μὴν ἀνῆλθε
ὁ Παύλος Ντετάκι αὐτῇ τῇ
ἀπόγευμα καὶ πᾶς νὰ μὴ τὸν
βασανίζουν χιλιερὲς κακὲς σκέ-

ψεις:

Γιὰτὶ εἶχε χαθεὶ ἡ ἀγαπημέ-
νη του;

Γιὰτὶ αὐτὴ ἡ τριήμερη σιω-
πῇ τῆς;

Ἡ καρδιά του φουσκώνει ἀ-
πὸ τὸν πόνο.

Ἡ ἀγωνία ἀναστατώνει τὸ
πνεῦμα του καὶ πικρύνει τὴν
καρδιά του.

—Ρόζα, ἀγάπη μου, ποὺ εἶ-
σαι;

Ὁ ἥλιος ἔδ-σε πειὰ.
Σουρποῦνε.

Τὸ πάρκο θὰ βυθισθῇ σὲ λί-
γο στὸ σκοτάδι.

Κι' ὅμως ὁ Παύλος δὲν ἄν-
νοεῖ νὰ φύγῃ. Περιμένει, περι-
μένει καὶ βηματίζει πάνω κά-
τω, σὰν κολασμένος.

Εἶναι βέβαιος πᾶς ἀδικία
τὴν καρτερεῖ.

Ἡ ὥρα πέρασε.

Μιά ἀκόμα ἡμέρα ἀγωνίας,
μιά ἀκόμα νύχτα ἀγρυπνίας
καὶ μωρτίου.

—Ρόζα... ἀγάπη μου, ποὺ
εἶσαι;

ἔξεραι ἑνα γοργό ὅθιμα
ἀνῆλθε πᾶς σου.

Ὁ Παύλος ἀναγνωρίζει τὸ
βήμα αὐτοῦ καὶ γ-ρίζει λαχτα-
ρισμένος.

Μιά κραυγὴ τοῦ ξεφεύγει:

—Ρόζα!

Ναί, εἶν' ἐκείνη, εἶναι ἡ ἀγα-
πημένη του. Τὸν πηλασιάζει ἀσ-
θαινοῦντας, ρίχνεται στὴν ἀ-
γκαλιά του καὶ ξεσπάει σὲ
λυγμούς.

Ὁ Παύλος σαστίζει, πονεῖ,
ἀποφρεῖ.

—Ἀγαπημένη μου, μικρὴ
μου Ρόζα, τί ἔχεις, τί σοὺ
συμβαίνει; Γιὰτὶ κλαῖς, ἀγάπη
μου; Δὲν μοὺ μιλᾷς;

Πᾶς νὰ τοῦ μιλήσῃ; Τὴν πνί-
γουν τ' ἀναφύλαξαι; τὸ κορμί
τῆς ἀναταρασσεται ἀπ' τὸ κλα-
μα.

—Ρόζα, σὲ ἱκετεύω, ἀγάπη
μου, πᾶς μοὺ τί ἔχεις; Τρεῖς
ἡμέρες σὲ σπαρμένον μὲ τὴν ψο-
χὶ στὰ δόντια. Μίλησε μου,
ἀγαπημένη μου, πᾶς μοὺ τί σὲ
κακὴ νὰ κλαῖς.

Ἡ Ρόζα προσπαθεῖ νὰ πῇ
κάτι μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφ-
ρεῖ. Ἡ συγκίνησις τῆς
σφίγγει τὸν λαιμό, σὰν ἑνα
στενεμένο χερί.

Ὁ Παύλος ἀνησυχεῖ, ἀνυπο-
μονεῖ, σπαρμένον.

—Μικροῦλα μου... χρυσάρι
μου... φᾶς μοὺ τῆς ψυγῆς
γλυκιά, πρῶτα καὶ τὴν βοή-
θαι νὰ προχωρήσουν λίγο. Στὸ
βάθος τοῦ πάρκου ὑπάρχει μὲ
πρᾶσινη φωλιάσα, μὰ βασιρεῖ,
ἀπομονωμένη. ἔχει συνθι-
γῶν νὰ καταφεύγουν, νὰ κα-
θῶνται καὶ νὰ μιλῶν γιὰ τὴν
ἀγάπη τους.

Τὴν κρατεῖ ἀπὸ τὴ μέση καὶ
πρὸς αὐτὴν σιγὰ.

Ἡ Ρόζα ἐξακολουθεῖ νὰ
κλαίει.

Φτάνουν στὸ ἀπόμερο παγκά-
κι.

Ὁ Παύλος τὴν καθίζει στὰ
γόνατά του καὶ τῆς ψιφρίζει.

—Μίλησέ μου, καρδούλα
μου, μὴ μὲ βασανίζεις περισσό-
τερο. Πᾶς μοὺ τί σὲ κακὴ νὰ
κλαῖς ἔτσι.

ἔχει νυχτώσει πειὰ.
Τὸ πάρκο εἶναι ἔρημο.

Ἀπᾶλτη γογγύη ἀπᾶλονται
γύρω τους.

Ἡ Ρόζα δένει τὰ χέρια τῆς
γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ καλοῦ τῆς
ἀκουμπᾷ τὸ ἔσθθό τῆς κεφά-
λι σὸν ὦμο τοῦ καὶ τοῦ μι-
θυρίζει μὲ φωνὴ ἀχνή, πρῶτου-
λαστοῦ, ραγισμένη:

—Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου
ἐλμα δυστυχισμένη, εἰμαι πολὺ
δυστυχισμένη, θέλω νὰ πεθάνω
νὰ πεθάνω.

Ὁ Παύλος σαστίζει.

Ἡ καρδιά του πονεῖ, σπάζει
αἷμα.

—Ναί, θέλω νὰ πεθάνω,
συνεχίζει ἡ Ρόζα κι' ἀπ' τὰ
φύρα τῆς μάτια τρέχουν πᾶ-
ται τὰ δάκρυα. Ὅλα τελειώ-
σαν γιὰ μένα, ἀγαπημένε μου.
Ἡ καρδιά μου ἔγινε κομμάτι
μοναχὰ ὁ θάνατος θὰ μὲ λυ-
τρώσῃ.

Ἐπαυμάσει μιά στιγμή, καὶ
συνεχίζει μὲ μεγαλύτερο σπα-
ραγμό:

—Παῖδί μου... παιδάκι μου
φτωχό μου παιδί, ἀγγελοῦδί
μου!... Θεέ μου, Θεέ μου τί

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἀπὸ ἑνα γαλλικὸ μυ-
θιστόρημα:

«Ἐγὼντας πρὸ αὐ-
τῆς, ἔλαβε εἰς χείρας
τοὺς τοὺς πόδας τῆς, τοὺς
οποίους ἐφίλησε τρυφε-
ρῶς καὶ κατόπιν τοὺς ἔ-
βαλε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ».

Ἡρωικώτατος ἔραστής
μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ἀπὸ μιά ἐπαρχιακὴ ἐ-
φημερίδα:

«Καὶ μεταξὺ τῶν δύο
θυμάτων εὐλυντιστάτα
ὤμωλε τὸ καπνίζον πι-
στόλι!».

Τὶ φλύαρο πιστόλι!...

Ἀπὸ ἑνα διαφημιστι-
κὸ ἐντύπου:

(Ἡ μόλις τὸ μωρὸ παύ-
ση νὰ πινῇ γάλα, πρέ-
πει νὰ τὸ ἐξιδιώστε
καὶ νὰ τὸ τοποθετήσετε
σὲ ὑγρὸ μέρος».

Δυστυχισμένο μωρὸ!...

Καὶ μιά ἐπιγραφή ρ' ἑ-
να κατστήμα ἀθηναι-
κῆς συνοικίας:

(Γαλακτοπλῆστον τὸ
ὕδωρ τῆς Στυγῆς).

Πάλι καλά ποὺ δὲν εἶ-
νε τῆς λίμνης Μαραθῶ-
νος.

θὰ γίνῃ τὸ παιδί μου, τὸ παι-
δί μου;

Ὁ Παύλος ἀνατριχιάζει
σύντομος. Μαντεύει πειὰ κα-
θάρια πᾶς κατὶ τὸ προμερ-
οῦ, συμβαίνει. Κι' ὅμως δὲν ἔχει
τὴ δύναμι νὰ ρωτήσῃ.

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γύ-
ρω τοῦς γίνεσαι πειὸ πυκνὸ,
πρὸς ὅσοφο Σκότος κολασσῶς
στὴ φύσι γύρω καὶ στὴν ψυχὴ
αὐτοῦ, σκότος ἀτελείωτος καὶ
φρικτῇ.

—Θέλουν νὰ μὲς χωρίσουν,
καλὲ μου, συνεχίζει ἡ Ρόζα.
Θέλουν νὰ μὲ χωρίσουν ἀπ' τὸν
πατέρα τοῦ παιδιού μου, ἀπὸ
σπῆρα, γλυκὴ μου ἀγαπημένη.

Τρεῖς ἡμέρες τώρα βασανίζο-
μαι ἀπᾶλτα, ἀτελείωτη
συντριβάνη. ἔχιστα ποτὶ μὲ
τὰ δάκρυα. Τὸ καταλαβαίνεις,
Παύλο; Μαντεύεις τὸ σπαρ-
μό μου; Θέλουν νὰ μὲς χωρί-
σουν, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ
χάσω, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χω-
ρὶς ἐσένα αἰ τὸ παθὸς μὲς,
τὸ ἀγγελοῦδί μας, τί θὰ γίνῃ
τὸ φτωχό μου ποὺ παιδί, χωρὶς
γονεῖς καὶ χωρὶς ὄνομα μὲς
στὴν τρικυμία τῆς ζωῆς;

Μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Παύλος
τὴν ρωτοῖ:

—Ρόζα, σ' ἐξορκίζω, μὴν
παραινεῖς τὸ μαρτύριό μου τὸ
ἀβάσταχτο. Τὶ σημαίνει τὰ
λόγια σου; Πᾶς θέλει νὰ
μὲς χωρίσῃ, ἀγάπη μου;

—Οἱ γονεῖς μου. Ἡ σκληρὴ
ἡ ἀδυναμία τῆς ἀνάγκης.

—Οἱ γονεῖς σου!

—Ναί, ἀλλοίμονο.

Ξέρουν πᾶς σχέσεις μας;
Ὅχι. Δὲν ξέρουν τίποτε,
δὲν ὑποπτεύονται τίποτε.

—Τότε ἀπορεῖ ὁ Παύλος.

—ἔχεις δίκιο. Ἡ ἀπελπισί-
α μου δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἐκπαρ-
σθῶ καθόρα. Μιὰ ἀσυνάρτη-
τη συγχώρησε μὲ. Ἄν ἤξερες
πόσο ὑποφέρει. Μὰ γὰρ θὰ
προσπαθῶ νὰ ἐξηγηθῶ. Θεέ
μου, εἶναι φρικτῇ. Προχθές
μὲ πρῶτ' ἡ ἐκείσε ὁ πατέρας
μου στὸ γραφεῖο του. Ἦσαν
ἐκείνησε πολλοὶ θαμνιστές. Μὲ
καίσε κοντὰ του, μὲς κάθισε
μὲ τὰ μαλλιά καὶ μὲ εἶπε μὲ
λυπημένη φωνή... πᾶς εἶναι
καταστραμμένος, οἰκονομικῶς
καὶ πᾶς μὲ μόνον σωτηρία ὁ
πᾶρξ. Νὰ δεχθῶ γιὰ σύμφυ-
τον τὸν Ζωρὴ Λερμινὰ, τὸ βα-
ρὺ πλοῖο προτείνεται. Ἦχουν ἀ-
κόμα στ' αὐτὰ μου τὰ λόγια
αὐτὰ: «Παῖδί μου, μόνον ἐσὺ
μπορεῖς νὰ σώσεις τὸν πατέρα
σου καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. Ἡ
καρδιά σου εἶναι ἐλευθερία, εἰ-
ναι ἀγνή σὰν τὰ χιονοδάσαν-
τα ποὺ φέρνουν σὲς ἀπάτη-
τες λευκὲς κορυφές, εἶσαι κα-
λὴ, τρυφερὴ καὶ ὑπάκουη κόρη.

Δὲν θέλω νὰ μὴ ἀπαντήσης ἀ-
μέσως. Ἰσκέψου πρῶτα. Σκέ-
ψου πᾶς ἡ σωτηρία δὲν μὲς
κρέμεται ἀπὸ τὰ χέρια σου».

...Ὡ, ἂν ἤξερες, Παύλο πό-
σο μ' ἔκαναν νὰ πονῶν τὰ λό-
για σου. Εἶσαι τὰ μάτια τοῦ
μοιραμένου καὶ σπαρτάδικα.
Εἶδες πὺν πατέρα μου νὰ κλαίει.
Μὲ ἔκλαια κι' ἐγὼ πολὺ. Σὲ
γνώσαν τὰ μάτια μου ἀπ' τὸ
πολὺ κλάμα...

Λαχανιασμένη, κουρασμένη
ἔσκησε πὸ κεφάλι τῆς.

Ὁ Παύλος τὴν κούταζε μὲ
πόνο, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τῆς
μιλήσῃ. Ἐννοῶσε ἑνα δυνατό
σφιγμένο στὴν καρδιά. Τὶ εἶχε
ἀποφασίσει ἀραγε ἡ ἀγαπημέ-
νη σου; Τὶ εἶχε ἀπαντήσει στὸν
πατέρα της;

—Καὶ πᾶρα; τὴ ρώτησε. Τὶ
θὰ γίνῃ τώρα; Τὶ ἀπάντησε ἡ
δύση στὸν πατέρα σου, Ρόζα;

Μὲ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ἀπο-
κρίθηκε:

—Δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀκό-
μα. Ἀπόψε λίγη ἡ προέβεια,
καὶ γι' αὐτὸ σηκώθηκε ἀπ' τὸ
κρεβάτι κι' ἔτρεξε νὰ σὲ δῶ.

Σώπασα κι' οἱ δύο, λές κι'
εἶχε ὁ-θεῖ ἡ γλώσσα τους.

Ὁ Παύλος ὑπέρφερε φρικτῇ,
ἀπερίγρηπτα. Ἀγωνιῶσε...

Ἐπὶ τέλους δὲν κρατήθηκε.
Τῆς ἔφρασε τὸ χέρι καὶ σιγὰ,
πολὺ σιγὰ, ψιθυριστὰ τὴ ρω-
τοῦσε:

—Τὶ ἀπάντησε καὶ δώσης
στὸν πατέρα σου, Ρόζα;

Ἡ νέα τὸν κούταζε ἔξωλη.

Κατὶ πῆγε νὰ πῇ, μὰ ἔφρασε
ἔσπασε ὁ ἐνα σφιγμένο γοργό,
ἀτελείωτο. Τὸ κορμί τῆς τι-
ναζόταν ἀπ' τ' ἀναφύλαξαι.

Ὁ Παύλος τὴν ἔσφιγγε κοντὰ
του. Τὰ δάκρυα τῆς ἔβρεχαν τὰ
χέρια τοῦ ἡμέρα, ἀφᾶνος.

—Ρόζα, δυστάσεις δὲν μοὺ
μιλᾷς; Ἦν ἐναφῶντος. Τὶ ἀ-
πάντησε καὶ δώσης στὸν πατέ-
ρα σου;

ἔκλεινε τὸν κούταζε μ' ἑνα
βλέμμα φλογερὸ καὶ τοῦ ἀπάν-
τησε:

—Θ' ἀρνήθῃ. Παύλο. Ναί,
θ' ἀρνήθῃ. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ
κακῶς αὐτὸ. Ἡ θυσία εἶναι πολ-
λὴ μεγάλη γιὰ μένα. Σ' ἄ-
γαπῶ. ἀγάπη τὸ παιδί μου,
δὲν μπορῶ νὰ σὲ χάσω, ὄχι δὲν
μπορῶ...

Ὁ Παύλος συγκινήθηκε βα-
θεῖα.

Τὴν ἀγκάλιασε σὰν ἡρώδης
κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ στὰ μά-
τια, στὰ χέρια, στὰ μᾶγουλα,
στὰ μαλλιά.

ἔχει δακρύσει ἀπ' τὴ συγκί-
νησί του.

ἔσκησε καὶ τῆς φιλοῦσε
τὰ χέρια μ' ἐγγυλισμένη.

Ἀγάπη μου, τῆς ψιφρίζει,
τί καλὴ ποὺ εἶσαι!... ἔχεις
μεγάλὴ καρδιά, λατρευτὴ μου
Ρόζα. Κι' ἐγὼ θὰ πείθω νὰ
ἀν' ὅτι ἔχασα. Δὲν μπορῶ νὰ ζή-
σω χωρὶς ἐσένα. Τὰ λόγια
σου μοὺ ἐξανάωσαν τὴ γογγύη
ἡ. Ρόζα, Ρόζα, δὲν θὰ ἐ-
χάσω ποτὲ τὴν ἡρωική αὐτὴ
ἀπόστασιν σου. Ἡ ζωὴ μου σοὺ
ἀνήκει.

ἔκλεινε τὸν ἄκουσε μὲ μι-
σόκλειστα τὰ μάτια, χαϊδεύον
τὰς τοὺς τὰ μαλλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ἡ συνέ-
χεια.

Τὸ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ
ΔΡΟ:

« ΕΚΕΙΝΟΣ... ΕΚΕΙΝΗ... »

Τὸ βιβλίο τοῦ ἀγαπημέ-
νου σου γιὰ τὸν «Θεοφί-
λου» κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥ-
ΛΟΥ, γεμάτο ἀίσθημα, κέρι,
δρόσιμα, μελαγχολία, χιού-
μορ. Ἐκδόσεις ὑπερπολυτε-
λεῖας, σὲ καρτὶ ἐκλεκτὸ μὲ
ρ-τῆξ καὶ διακοσμητικὰ
οὐκίτα του κ. Μαρῖου Ἀγ-
γελοπούλου.

« ΕΚΕΙΝΟΣ... ΕΚΕΙΝΗ... »

Τὸ βιβλίο γιὰ ὅλους, τὸ
ἀπαράμιλλο στολίδι μιάς
ἐυχρονιστῆς βιβλιοθήκης.
ΕΚΔΟΤΗΣ Ὁ ΠΑΠΚΟΥΓΙΝΟΣ
1944

Δὲν θέλω νὰ μὴ ἀπαντήσης ἀ-
μέσως. Ἰσκέψου πρῶτα. Σκέ-
ψου πᾶς ἡ σωτηρία δὲν μὲς
κρέμεται ἀπὸ τὰ χέρια σου».

...Ὡ, ἂν ἤξερες, Παύλο πό-
σο μ' ἔκαναν νὰ πονῶν τὰ λό-
για σου. Εἶσαι τὰ μάτια τοῦ
μοιραμένου καὶ σπαρτάδικα.
Εἶδες πὺν πατέρα μου νὰ κλαίει.
Μὲ ἔκλαια κι' ἐγὼ πολὺ. Σὲ
γνώσαν τὰ μάτια μου ἀπ' τὸ
πολὺ κλάμα...

Λαχανιασμένη, κουρασμένη
ἔσκησε πὸ κεφάλι τῆς.

Ὁ Παύλος τὴν κούταζε μὲ
πόνο, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τῆς
μιλήσῃ. Ἐννοῶσε ἑνα δυνατό
σφιγμένο στὴν καρδιά. Τὶ εἶχε
ἀποφασίσει ἀραγε ἡ ἀγαπημέ-
νη σου; Τὶ εἶχε ἀπαντήσει στὸν
πατέρα της;

—Καὶ πᾶρα; τὴ ρώτησε. Τὶ
θὰ γίνῃ τώρα; Τὶ ἀπάντησε ἡ
δύση στὸν πατέρα σου, Ρόζα;

Μὲ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ἀπο-
κρίθηκε:

—Δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀκό-
μα. Ἀπόψε λίγη ἡ προέβεια,
καὶ γι' αὐτὸ σηκώθηκε ἀπ' τὸ
κρεβάτι κι' ἔτρεξε νὰ σὲ δῶ.

Σώπασα κι' οἱ δύο, λές κι'
εἶχε ὁ-θεῖ ἡ γλώσσα τους.

Ὁ Παύλος ὑπέρφερε φρικτῇ,
ἀπερίγρηπτα. Ἀγωνιῶσε...

Ἐπὶ τέλους δὲν κρατήθηκε.
Τῆς ἔφρασε τὸ χέρι καὶ σιγὰ,
πολὺ σιγὰ, ψιθυριστὰ τὴ ρω-
τοῦσε:

—Τὶ ἀπάντησε καὶ δώσης
στὸν πατέρα σου, Ρόζα;

Ἡ νέα τὸν κούταζε ἔξωλη.

Κατὶ πῆγε νὰ πῇ, μὰ ἔφρασε
ἔσπασε ὁ ἐνα σφιγμένο γοργό,
ἀτελείωτο. Τὸ κορμί τῆς τι-
ναζόταν ἀπ' τ' ἀναφύλαξαι.

Ὁ Παύλος τὴν ἔσφιγγε κοντὰ
του. Τὰ δάκρυα τῆς ἔβρεχαν τὰ
χέρια τοῦ ἡμέρα, ἀφᾶνος.

—Ρόζα, δυστάσεις δὲν μοὺ
μιλᾷς; Ἦν ἐναφῶντος. Τὶ ἀ-
πάντησε καὶ δώσης στὸν πατέ-
ρα σου;

ἔκλεινε τὸν κούταζε μ' ἑνα
βλέμμα φλογερὸ καὶ τοῦ ἀπάν-
τησε:

—Θ' ἀρνήθῃ. Παύλο. Ναί,
θ' ἀρνήθῃ. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ
κακῶς αὐτὸ. Ἡ θυσία εἶναι πολ-
λὴ μεγάλη γιὰ μένα. Σ' ἄ-
γαπῶ. ἀγάπη τὸ παιδί μου,
δὲν μπορῶ νὰ σὲ χάσω, ὄχι δὲν
μπορῶ...

Ὁ Παύλος συγκινήθηκε βα-
θεῖα.

Τὴν ἀγκάλιασε σὰν ἡρώδης
κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ στὰ μά-
τια, στὰ χέρια, στὰ μᾶγουλα,
στὰ μαλλιά.

ἔχει δακρύσει ἀπ' τὴ συγκί-
νησί του.

ἔσκησε καὶ τῆς φιλοῦσε
τὰ χέρια μ' ἐγγυλισμένη.

Ἀγάπη μου, τῆς ψιφρίζει,
τί καλὴ ποὺ εἶσαι!... ἔχεις
μεγάλὴ καρδιά, λατρευτὴ μου
Ρόζα. Κι' ἐγὼ θὰ πείθω νὰ
ἀν' ὅτι ἔχασα. Δὲν μπορῶ νὰ ζή-
σω χωρὶς ἐσένα. Τὰ λόγια
σου μοὺ ἐξανάωσαν τὴ γογγύη
ἡ. Ρόζα, Ρόζα, δὲν θὰ ἐ-
χάσω ποτὲ τὴν ἡρωική αὐτὴ
ἀπόστασιν σου. Ἡ ζωὴ μου σοὺ
ἀνήκει.

ἔκλεινε τὸν ἄκουσε μὲ μι-
σόκλειστα τὰ μάτια, χαϊδεύον
τὰς τοὺς τὰ μαλλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ἡ συνέ-
χεια.

Ὅταν οἱ Τούρκοι με τὸν ἀρχηγὸ τοῦς
Μαχμούτ ἐπὶ κεφαλῇς μπῆκαν νικηταὶ στὴν
Περσία, μαζί με τοὺς ἄλλους προσφύγους
κατέφυγε στὸ Σελτζούκ ἑνας Ἕλλη-
νός ἀσπὸς ὁ Θεοφύλακός με τὴν νέα καὶ πα-
νῶρα ἀδελφὴ του Θεοδώρα. Φιλοξενήθη-
σαν ἐκεῖ ὡς μιά καλὴ ὥρα ὅταν ἔξαφνα ὤρ-
μησε μὲ τὸν ἑνα Τούρκος καὶ ἐπετίθη κατὰ
τῆς Θεοδώρας. Ἀπελπισμένος ὁ Θεοφύ-
λακός ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειαν τοῦ Μαχ-
μούτ ποὺ φημιζόταν ὡς δίκαιος. Ρίχτηκε
στὰ πόδια τοῦ καὶ φώναξε:

—Δίκαιε ἀρχόντα, ὥς τὴν τιμὴ τῆς ἀ-
δελφῆς μου!

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅτι εἶχε συμβῆ.
—Σὲ ὅλο μου τὸ βασίλειο, μόνον ὁ γυῖος
μου μπορεῖ νὰ τὸ μῆναι ἑνα τέτοιο πρά-
γμα! κραύγασε ὁ Μαχμούτ.

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν καλὴν, μαζί με
μερικοὺς πιστούς του, ἔσπασε τὴν πόρτα,
μπήκε μέσα κι' ἔσφραξε τὸν ἀνδρὸν ποὺ
ζητοῦσε νὰ ἀτιμᾷσῃ τὴν Θεοδώρα. Ἐπειτα
διέταξε νὰ φέρουν φῶτα — γιὰτὶ ἦταν σκο-
τεινὰ. Ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ σκοτω-
μένου, κρινεῖναι ἀπὸ τρελλὰ χαρὰ καὶ
εὐχαρίστησε τὸ θεὸ μὲ προσευχὰς καὶ με-
τάνοιαν. Ὁ Θεοφύλακός οἴκησε ἀπὸ κάτω τὴ
λιποθυμὴν ἀδελφῆ του. Ἐπειτα εἶπε μὲ εὐ-
γνωμοσύνην στὸ Μαχμούτ.

—Κανεῖς ἄλλος βασίλειος στὸν κόσμο δὲν
ἦταν ποτὲ ὡς ἐσὺ! Σοὺ εὐχόμαι νὰ ζή-
σῃς πάντα γερός, ευτυχισμένος καὶ δοξά-
ζομενος.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐχὴν σου... ἀπάντη-
σε ἐκείνος. Εἶχα πιστέψει στὴν ἀρχὴ ὅτι
μόνος ὁ γυῖος μου ἦταν ἱκανὸς γιὰ ἑνα
τέτοιο κοκούρημα. Γι' αὐτὸ μπήκα ἐδῶ
δίχως φῶς, γιὰ νὰ τὸν τρελῶσω ὅπως ἄξι-
ζε, ἀλλὰ οἶκας νὰ τὸν θάψω, ἀπὸ φόβο
μπῆγας συγκινήθῃ. Ὅταν ὅμως εἶδα ἔπειτα
ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτόν, ἡ καρδιά μου
πῆρε μῆναι ἀπὸ χαρὰ, γιὰτὶ δὲν εἶχα
κτελεῖ τὸν ἑνα μου παῖδιό μου.

Τὰ δύο ἀδελφὰ φίλησαν τὰ γόνατα τοῦ
Μαχμούτ, τὴν ἄλλη μέρα ἐφυγαν ἀπ' τὸ
Σελτζούκ γιὰ τὸ Βυ

Πασχαλινὸς θρῦλος

Ενοστάσις

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΗ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

Ο ΦΑΚΟΣ

ARMEL NTE LA OPENEZ

9. L'ENNEMI DU

20^{ον} Ἐσκυψε καὶ διὰ
 βάσε τοῦ κείμενου
 τῆς ρεκλάμας, το
 ὁποῖο ἀνέφερε το
 ἐξῆς:

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

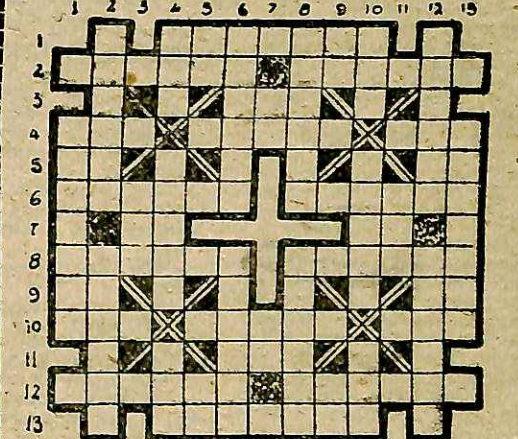

A stylized illustration of a person with dark hair, wearing a light-colored shirt, sitting and reading a large, thick book. The book is open, and the person's hands are visible on the pages. The background is a simple, light-colored surface.

καρμιά

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀριθμὸς 2

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ψευδοισθῆναι καὶ ἢν νομίζει τις ὅτι τὸ
ἔδαφον πρὸν ὑπὸ τοῦ πόδας του.
- 2) Ποταμός τῆς Β. Ἀμερικής καὶ μὴ τῶν
Ἑνωμένων Πολιτειῶν.— Ὄριον ἡλικίας.
- 3) Διάστημα Γάλλου συγγραφέως.
- 4) Ἀντιμυρία.— Ἡ πατρίς τῶν καλυτέρων
παιρῶν.— Ἀνδρ.
- 5) Ἀριπτηγία, («...τὸν Δια»).
- 6) Παραγγελία, ἐντολή.— Ἐγκληματίας
λασπὲς, δολοφόνος.
- 7) Χοῖρος (ἀρχ.).— Ἀρθρον (πληθ.).
- 8) Ἐριστῶ.— Προσοχὴν.— Καρπὸ κατὰ
λῆλιν πρὸς δρέμιν.
- 9) Ἀναφορικὴ ἀντιμυρία.— Ὁ μεγαλύτερος
ποταμός τῆς Ἰταλίας (ἡ Ἰταλικὴ τοῦ ὀνόμα-
σία).
- 10) Συνεταιριστικός ὅρος.— Ὁ πολλὰ ὑπο-
φέρων.— Φύλαρχος (Ἀξείς εἰσιποῦν).
- 11) Βεβαιωτικὸν μῦθον.
- 12) Διόλου εὐχάριστον εἰς τὴν γεύσιν.—
Ὑπερμαχος, θιασώτης.
- 13) Ἀνίκανος

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Εὐρίσκεται κι' αὐτός μεταξύ τῶν ὀκταπρίτων.
- 2) Πόλις τῆς Σικελίας. — θεός τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
- 3) Χρόνικόν ἐπιφρημα.
- 4) Κάνειν τι ὁμαλόν, ἰσοπεδῶ. — Χαρακτήρ, ἰδιοσυγκρασία. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
- 5) Μουσικός φθόγγος. — Τὸ ὑπάρχον.
- 6) Διασκοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς. — Δοξαστικόν ἐπιφρημα.
- 7) Τελικός σύνδεσμος. — Μουσικός φθόγγος.
- 8) «...πυρὸς» τόπος κολάσεως καὶ τιμωρίας. — «Ὅλοι οἱ γόντες τοῦ κινήματορον εἶναι...
- 9) Τὸ ἔχον ζωὴν. — Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκειται καὶ ὀριζόντως, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.
- 10) Εἰς ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε. — Τὰ ὄργανα μίας τῶν αἰσθήσεων. — Ἄλλοτε ἐκρηγναισεν πρὸς φωτισμόν.
- 11) Υἱὸς τοῦ Νῶε.
- 12) Τὸ ὄνομα συμπαιθεσάτης Γαλλίδος ἡθοιοῦ. — Ὅπῃ τὸ κλειστρὸν τοῦ πυροβόλου διὰ τῆς ὁποίας μεταδίδεται τὸ πυρ εἰς τὴν γόνιμον.
- 13) Προέρχεται ἀπὸ τὰς νήσους.

Л. Д.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

OPIZONT 195

1) ΕΞΑΛΛΑ - ΡΟΔΑΙ 2) ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΕΙ
3) ΟΝ - ΝΟΣΗΜΑ - ΖΑ. 4) ΔΙΣ - ΠΟΛΑ
ΣΙΚ. 5) ΑΖΑΛΕΙΑ - ΤΥΡΙ. 6) ΦΡΟΣ - ΙΒΑ
7) ΩΤΙΣ - ΑΣΦΡ. 8) ΡΩΜΙ - ΟΡΝΙΘΕΣ. 9)
ΛΑ - ΑΛΕΑ - ΩΤΑ. 10) ΤΕ - ΕΚΕΙΝΑ - Ζ
11) ΑΝΙΣΟΣΚΕΛΕΙΣ. 12) ΙΑΣΩΝ - ΙΑΤΡΟΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΣΟΔΑ - ΒΡΟΤΑΙ. 2) ΣΥΝΙΖΩ - ΩΛΕΝ.
3) ΑΝ - ΣΑΡΩΜΑ - ΓΕ. 4) ΛΑΝ - ΛΟΤΙ - ΕΣ.
5) ΛΟΠΕΣΙ - ΑΚΟΝ. 6) ΑΣΣΟΙ - ΣΟΛΕΣ. 7)
ΘΗΛΑΙ - ΡΕΤΚΙ. 8) ΡΗΜΑ - ΒΑΝΑΝΕΛ. 9) Ο
ΣΑ - ΤΑΙ - ΑΛΤ. 10) ΔΕ - ΣΥΝΩΘΩ - ΕΡ.
11) ΑΙΖΙΠ - ΡΕΤΖΙΟ. 12) ΙΣΑΚΙ - ΞΑΝΕΙ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛ

Λίγες στιγμές περνούν.
Κι' έξαφνα ένας έλαφρός
κτύπος ακούγεται στάν
πόρτα.
— Έμπρός! φωνάζει ο Ή-
ουλιάνι.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕ
Εὐρωπαϊκὰ
ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ Γ
εἰς χαμ
ΕΠΟΣΕΛΑΜΟΝΤΕ

ΜΑΣ ΠΑΛΤΑ
γι' Ἑλληνικά
ΛΙΓΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ
εἰς τιμὰς.
ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Ἀληθινὲς ἱστορίαι θλι-
βερῶν ἐρώτων θγαλμέ-
νες ἀπ' τῆ ζωῆ τῆς Ἀ-
θήνας.

—Τοῦ ἔραστοῦ τη;

νε ὁ φίλος της ὁ ἐκλεκτός
τῆς καρδιάς της.
Ἐξω φρενῶν ὁ Καπέ
θέλησε νὰ τρέξη πρὸς
μέρος τῶν δυὸ νέων.
Ὁ Ἰουλιάνι ὁμως τὰ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ὁ Συναδινὸς εἶχε προχει-
ρισθῇ εἰς «νούνητον».

Καὶ ὁ Ροδοκανάκης εἶχε γί-
νει. . Καρδινάλιος.

Όλα τὰ φώτα τοῦ ἱεροῦ
φειοῦ τῆς («Ἀκροπόλεως»),
ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ,
ἀνάψανε δοξαστικῶς.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΗ
ΤΟ ΓΕΥΜ

—Δὲν λογαριαζόμαστε νὰ πηγαίνομε;
—Καὶ δὲν λογαριαζόμαστε; Λέω.

γλύτωση και την ἐπίλωσα
 ὡρῶ τὸ Γιάγκο καὶ θὰ τὴ
 ἄ, Ἐστιάτορες τρέμετε!
 Ο ΠΑΤΗΡΗΣ

...
 μπάδες των, με το αγι
 φως του Πάσχα, το φως της
 αγάπης, της θυσίας και της
 Αναστάσεως...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Κυρίες καὶ δεσποινίδες

Β. Βασιλῆως καὶ Υἱοὶ

ΕΡΜΟΥ 39 6', Τηλ. 25-481.

本報刊登之廣告，其內容如有違反法律或社會公序良俗者，本報得隨時撤銷之，恕不另行通知。

ΕΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ σὺνέ
ΧΕΙΟ.

ΕΤΑΜ. ΕΤΑΜ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο κόμης (Κέμπελ Ντάρκ) δέχεται τους δρους της Σάλλυ, χάριν της 'Ολυμπίας...

31ον... Η Σάλλυ και η 'Ολυμπία... Η Σάλλυ και η 'Ολυμπία...

Μα καμιά απάντηση δεν έλασε. Πλησίασε άρκα σε μία τζαμαχία...

Η Σάλλυ και η 'Ολυμπία... Η Σάλλυ και η 'Ολυμπία...

Με περφόμε, φαίνεται, κι' αποκοιμήθηκε. Θα κοιμήσθαι...

Εμεινε στην ίδια θέση, άρκα δευτερολέπτα ακούει...

Τώρα πια ήταν δική του, έντελως δική του, δική του...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. Η Εκφραση του προσώπου...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

Με μιά απότομη κίνηση, έβγαλε το χέρι του στην τσέπη...

Είχε φτάσει στο σημείο, σάν να έφτανε, σάν να γινόταν...

ΕΙΔΕΣ, ΚΑΙΤΙ, ΤΙ ΛΕΠΕΙΣ ΚΑΙ ΓΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΕΙ;

Πράγματι, Κική, και καλύτερες και κομνηνίζον...

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Κολοκοτρώνη 52, Τηλ. 33-605.

Και συγχρόνως παράτησε τη δουλειά...

Καί, σκέπτεται, Νανάκ... Σκέπτεται, Νανάκ...

Αυτή εινε η κακή μου. Το Ι-διο συμβαίνει και για σένα...

Σκέπτεται, Νανάκ... Σκέπτεται, Νανάκ...

Πιστεύω στη Μαίρη. Και πρώτα τις δυστυχίες...

Ο Γκάρτσια ανασταίναε. Η Σάλλυ δεν είχε συγκινηθεί...

Δεν πρόπει να φοβάσαι. Νανάκ, του είπε σε λίγο...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Καλή νύχτα, και σύ, Παραμύνα Τεορίστα, Καί μουρουρά Πύση...

Ο Κ. ΤΗΡΜΑΤΑΡΧΗΣ

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

τόσο τον Ντρκ όοο τον ένδιέ...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

Όταν ο Ντρκ όοκι προβιόσπε στον δαδίο του τιμητά...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Λαμπρή 1944

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Χίλιες ένιακόσιες ένδεκα φορές, σταυρωθεί, άνεστί ο Χρίστος...

Κυρίες και δεσποινίδες

ΙΔΟΥ μία εξαιρετική ευκαιρία δι'όλγας μόνον ημέρας...

Θα πωλήσωμεν με μεγάλην διαφορά από τις τρέχουσες τιμές...

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΚΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ...

● ΜΑΛΛΙΝΑ - ΜΕΤΑΣΤΡΑ ● ΠΑΛΤΑ - ΟΡΕΜΑΤΑ ● ΤΑΓΙΕΡ - ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ...

● ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ - ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ ● ΣΙΦΟΝ - ΛΑΜΕ - ΛΟΥΤΡ...

Β. Βασιακώστας και Υιοί ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ...

Κ)μα 'Αθηνών ΕΡΜΟΥ 39 β', Τηλ. 25-481. (Προσοχή εις τους αριθμούς).

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΝΕ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Τα παιχνίδια σας

ΑΙΝΙΓΜΑ 1) Ποιό εινε εκείνο το πράγμα που όλοι οι άνθρωποι...

2) Τι πράγμα ο θεός δεν το βλέπει ποτέ, ο βασιλεύς σπανίως...

3) Γερανίον πετούσαν κεί, πούναί κι' άλλοι γερανίοι...

4) Ένας είχε δυο από πίσω κι' ένας είχε δυο από μπρος...

5) Ποιά εινε η πεντασύλλαβος λέξις της οποίας εκάστη συλλαβή έχει και ενα λ...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 1) Κατά τι όμοιάζουν τα αυτά του γαϊδάρου με το ριζόγαλο...

2) Ποιός εινε δυνατόν να εινε μαζί με άλλους και όμως να εινε μόνος...

3) Ποιά εινε η πεντασύλλαβος λέξις της οποίας εκάστη συλλαβή έχει και ενα λ...

ΓΡΙΦΟΙ 1) Όσοι μη σείσετε Ρ.Μ. ποίει σός...

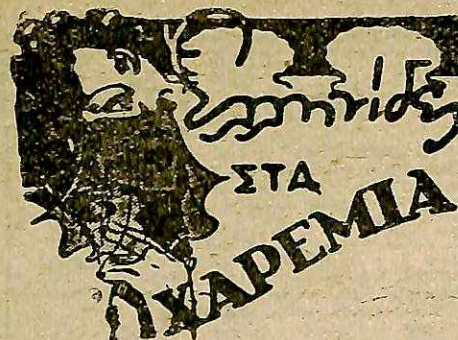
2) Χοίροι στο σέλιον' ε-φη 'Αλτί εις...

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ...

Παιδικό πνεύμα - Στην πατρίδα μου, λέει ο Κώστας...

3) Στην πατρίδα μου, λέει ο Κώστας...

4) Στην πατρίδα μου, λέει ο Κώστας...

ΓΙΑ ΤΗΝ 'ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΝΝΙΩΣ

Χρόνια τώρα την είχε στο μάτι την έμορφη 'Αννιώ του Δημητρήλη ο Ταχέρ μπέης της Καλαμάτας.

Την είχε κρυφανάγκρουνε ένα βράδυ στο παράθυρο, πίσω απ' τους υπερντέδες κι' είχε ξετρελλαθεί μαζί της.

Τι βέικη τι θαμνητική έμορφη ήταν εκείνη!... Έμορφη καθαρά, γνήσια ελληνική, με κανένα φεγάδι, έμορφη που σου κοβόε τα γονατά και τη φωνή στα χείλη όταν την αντίκρισες κι' έκανε την καρδιά του να φτεροκοπάει σαν το πουλάκι που πιάστηκε στα έδεσμά του.

Απ' τη μοίρα αυτή βραδυά ο Ταχέρ ήταν ξετρελλαμένος. Έχασε το κέφι του, έχασε τον ύπνο του. Καμιά απ' τις ώρες γυναικές του χαρμέντου τον δεν τον έκανε πιο έντυπωτο, ούτε αυτή η Τζενάν, που τόσο τον γούπευε άλλοτε.

Τι έξεις, μπέη μου, τι έξεις, άφεντη μου, τον ρωτούσε η Τζενάν, με λυπημένη φωνή. Γιατί δεν μου αποκρίνεσαι!

Ο μπέης αναστέναζε κι' απαντούσε: —Δεν έχω τιποτά... Άκεφια είναι και θα περάσω, Τζενάν.

Μά η λύπη του κι' η θάρεια συλλογή του δεν περνούσαν.

Και μία μέρα η Τζενάν του είπε όρθα-κοφτά:

—Κάτι μου κρύβεις, αγαπημένε μου Ταχέρ.

—Εκείνος καταρούφιος.

—Δεν σου κρύβω τιποτά, τί θες να σου κρύψω, Τζενάν;

—Έχεις κάποιο μυστικό πόνο, πόνο της καρδιάς.

—Δεν έχεις δικό. Σου το είπα κακοκεφία είναι και θα περάση.

—Αναστέναζε με πόνο η Τζενάν.

—Φότε δεν μ' αγαπάς πιά, μπέη μου;

—Γ' αγαπάω, είπε ξερά ο Ταχέρ.

—Δεν μ' αγαπάς. Όρκισου ότι μ' έχεις άκομα στην καρδιά σου, ότι δεν έκλεισες εκεί μέσα μια άλλη.

—Στο όρκειόμαι όρμακερό μοχαίρι να μου σκόπη την καρδιά αν απαλάω άλλη.

Πίστεψε στον ψεύτικο όρκο η Τζενάν και πούχασε.

Την ίδια μέρα ο μπέης έκμυστρεώθηκε τον καύμο του στον πιστό φίλο του Όμαρ.

—Απόρρητο 'Όμαρ.

—Αγαπάς μια γκισούρησα, του φώναζε, χτυπά η καρδιά σου για μία ρωμιά και κά-θεσαι και χολοσκόπου;

—Τι να κάνω Όμαρ;

—Οι τ' κάνουν όλοι οι μπέδες κι' οι ά-γάδες, ό,τι κάνουν οι πασάδες μας, ό,τι κάνουν. Μα στείλεις τους σωματοφύλακας στο χαρμέν σου.

—Ετσι λέει Όμαρ;

—Και θέσσει. Έτσι φέρνεται ένας μπέης.

—Δεν αφήνει να τον τρώη ο καύμος. Αο-βούλτικα σε σκέψεις ο μπέης.

Δεν ήθελε ν' αποκτήση την 'Αννιώ δια όια της μέτη την αγάπη.

—Δεν θα την άγαπη. Μα ό Όμαρ τον ά-χαρής ποτέ μ' αυτό τον τρόπο, του είπε.

Κι' ο Ταχέρ μπέης πήρε την απόφασι του.

Μια άνοιξιάνικη νυχτιά που ό άέρας μο-λιών, μια Μ. Πέμπτη, άπό άνδους την περιό-ρους του κι' αρπάξανε τους όπισθοφύ-λους που γύριζε απ' τη μικρή εκκλησία της μοίρη κόρη, μά πήγαν χαμένα οι θρήνοι.

—Ο Ταχέρ μπέης, μία και είχε πιά στα χέρια του έναν τέτοιο θησαυρό δεν θ' ά-πνευ.

Την έκλεισε στο χαρμέν του σε ιδιαίτερο βασιλοπούλα του παραμυθιού και να τη συμβουλεύσουν να σταματήσουν τους θρή-νους.

Μά η 'Αννιώ δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα.

—Αν δεν την κρατούσαν θα θρηνούμνιζε το κεφάλι της στους τοίχους. Έχαισε τα ροδομάγουλά της με τα νύχια της, έβυνε μαύρα δάκρυα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ
Όπως θα ξέρετε ίσως, το τρομερότερο από όλα τα δηλητήρια είναι το υδροκυανικό ή πρωσίονό οξύ. Πέντε ή έξι εκατοστά του γραμμαρίου του δηλητηρίου αυτού αρκούν για να κεραυνοβολήσουν έναν άνθρωπο. Ο χημικός Έλληλ που το ανέκαλυψε, πλήρωσε την εφεύρεσι του με τη ζωή του, δηλητηριασθείς ενώ πειραματιζόταν.

Ένα άλλο δραστικό δηλητήριο, είναι το ανθρακικό οξύ, από το οποίο δηλητηριάστηκες και ο Ζολά το 1902. Το τραγικό μάλιστα σκετικώς είναι ότι ο Ζολά φοδότην σ' όλη του τη ζωή μήπως πεθάνη δηλητηριασμένος από ανθρακικό οξύ.

Άλλο τρομερό δηλητήριο είναι το άρσενικό, του οποίου 11-20 εκατοστόγραμμα είναι αρκετά για να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Το πιο περίεργο όμως απ' όλα τα δηλητήρια είναι ασφαλώς το «κουράρε» που μεταχειρίζονται οι Ινδοί. Όταν κανείς το πη, δεν παθαίνει τίποτε. Όταν όμως κάνει μία ένεσι μ' αυτό, προσβάλλεται άμέσως από γενική παράλυσι. Δεν πεθαίνει όμως άμέσως. Το σώμα του δεν κινείται καθόλου, αλλά η καρδιά του χτυπάει άκόμα. Σίγα σίγα όμως η άναπνοή σταματάει κι' ό έπιλο-γος του δράματος είναι η άσφυξία.

Το 1897, ό κωμωδιογράφος Σαρδού και η οικογένειά του λίγο έλειψε να δηλητηριασθούν από πτωμαίν. Είχαν δηλαδή μαγειρέψει μία πάπια και στή σάλτσα της είχαν ρίξει το αίμα της, χωρίς προηγουμένως να το δράσουν. Άλλά μετά τον θάνατο κάθε ζώου, σχηματίζεται στο αίμα του πτωμαίν, ένα δηλητήριο δηλαδή το πτωμαίν. Κι' έτσι, παρ' όλοιο ό Σαρδού κι' η οικογένειά του να πληρώ-σουν με τη ζωή τους τη νόστιμη σάλτσα της πάπιας!...

Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που δηλητηριάζονται σι-γά-σιγά, χωρίς να το καταλάβουν! Έτσι ο Μακιαθέλης πέθανε από δυνατό κυλίκιο, που ώφειλετο στήν κα-ταρκσι μερικόν χαπιών, τα οποία χρησιμοποιούσε ως κα-θαρτικό. Το ίδιο έπαθε κι' ό φιλόσοφος Διήμηνος.

Πρέπει επίσης να συστήσουμε στους άναγνώστες μας να προσέχουν πολύ κι' απ' τη διάφορα λαχανικά. Τα μπιζέλια π.χ. περιέχουν πολλές φορές —κατά τον καθηγητή Μακέν— αρκετά εκατοστόγραμμα χαλκού σε κάθε σκά. Έπίσης οι χαλασμένες πατάτες, καθώς κι' εκείνες που έχουν άρχειο να θλασθούν, είναι πολύ επικίνδυνες, γιατί περιέχουν ένα δυνατό δηλητήριο, τη σοφανίν.

Ίδου άκόμη και μία πολύ περίεργη λεπτομέρεια: Οι ρί-ζες ενός φυτού που ονομάζεται (έπιπακτίς), είναι φαρμα-κερές για τα ζώα, αλλά συνήθως τα φύλλα του ίδιου φυ-τού χρησιμοποιούν ως αντιφάρμακο! Άντιθέτως, τα φύλλα της μμύδας είναι δηλητηριώδη κι' οι ρίζες της άποτέλουν το αντιφάρμακο. Οι ρίζες και τα φύλλα του άκονίτου κρη-σιμούνται για την παρασκευή δηλητηριώδων φαρμάκων, έ-νν τα θλαστήρια του ίδιου φυτού άποτελούν ένα άναπημέ-νο φαγητό των Σουηδών!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσες παραδοξότητες παρουσιάζουν τα δηλητήρια;

Ίδου άκόμη και μία πολύ περίεργη λεπτομέρεια: Οι ρί-ζες ενός φυτού που ονομάζεται (έπιπακτίς), είναι φαρμα-κερές για τα ζώα, αλλά συνήθως τα φύλλα του ίδιου φυ-τού χρησιμοποιούν ως αντιφάρμακο! Άντιθέτως, τα φύλλα της μμύδας είναι δηλητηριώδη κι' οι ρίζες της άποτέλουν το αντιφάρμακο. Οι ρίζες και τα φύλλα του άκονίτου κρη-σιμούνται για την παρασκευή δηλητηριώδων φαρμάκων, έ-νν τα θλαστήρια του ίδιου φυτού άποτελούν ένα άναπημέ-νο φαγητό των Σουηδών!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσες παραδοξότητες παρουσιάζουν τα δηλητήρια;

Ίδου άκόμη και μία πολύ περίεργη λεπτομέρεια: Οι ρί-ζες ενός φυτού που ονομάζεται (έπιπακτίς), είναι φαρμα-κερές για τα ζώα, αλλά συνήθως τα φύλλα του ίδιου φυ-τού χρησιμοποιούν ως αντιφάρμακο! Άντιθέτως, τα φύλλα της μμύδας είναι δηλητηριώδη κι' οι ρίζες της άποτέλουν το αντιφάρμακο. Οι ρίζες και τα φύλλα του άκονίτου κρη-σιμούνται για την παρασκευή δηλητηριώδων φαρμάκων, έ-νν τα θλαστήρια του ίδιου φυτού άποτελούν ένα άναπημέ-νο φαγητό των Σουηδών!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσες παραδοξότητες παρουσιάζουν τα δηλητήρια;

Ίδου άκόμη και μία πολύ περίεργη λεπτομέρεια: Οι ρί-ζες ενός φυτού που ονομάζεται (έπιπακτίς), είναι φαρμα-κερές για τα ζώα, αλλά συνήθως τα φύλλα του ίδιου φυ-τού χρησιμοποιούν ως αντιφάρμακο! Άντιθέτως, τα φύλλα της μμύδας είναι δηλητηριώδη κι' οι ρίζες της άποτέλουν το αντιφάρμακο. Οι ρίζες και τα φύλλα του άκονίτου κρη-σιμούνται για την παρασκευή δηλητηριώδων φαρμάκων, έ-νν τα θλαστήρια του ίδιου φυτού άποτελούν ένα άναπημέ-νο φαγητό των Σουηδών!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσες παραδοξότητες παρουσιάζουν τα δηλητήρια;

Ίδου άκόμη και μία πολύ περίεργη λεπτομέρεια: Οι ρί-ζες ενός φυτού που ονομάζεται (έπιπακτίς), είναι φαρμα-κερές για τα ζώα, αλλά συνήθως τα φύλλα του ίδιου φυ-τού χρησιμοποιούν ως αντιφάρμακο! Άντιθέτως, τα φύλλα της μμύδας είναι δηλητηριώδη κι' οι ρίζες της άποτέλουν το αντιφάρμακο. Οι ρίζες και τα φύλλα του άκονίτου κρη-σιμούνται για την παρασκευή δηλητηριώδων φαρμάκων, έ-νν τα θλαστήρια του ίδιου φυτού άποτελούν ένα άναπημέ-νο φαγητό των Σουηδών!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσες παραδοξότητες παρουσιάζουν τα δηλητήρια;

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΑΝΟΡΑΜΙΑ Διάσημοι φαγάδες

Όπως αναφέρει η μυθολογία, ό μεγαλύτερος φαγάς της ύπληυό ήταν ό βασιλεύς της Βαβυλωνίας Γαργαντούας, για τον ό-ποιο ό Ραμπελάι αναφέρει ότι κι' αυτό το γάλο της μπέρας του δεν έπαρκοις για τη διατροφή του όταν έθλαζε μωρό. Γι' αυτό όταν άκόμη ήταν θρέφας οι γο-νείς του είχαν 17.913 γελάδες, με το γά-λα των οποίων τον έτρεφαν! Όταν δε έ-γινε άνδρας έφαγε σε μία μέρα πέντε μοσχάρια!

Άλλά τα κατορθώματα αυτά του Γαρ-γαντούα άνάγονται — όπως είπαμε — στη μυθολογία, και τίποτε δεν είναι άπολυτός έξ ακριβώμένο σκετικώς.

Από τους άλλους όμως διάσημους φα-γάδες, φοβερός και τρομερός ήταν και ό αναφερόμενος από τον Όδίοιο Έριότιων, ό οποίος μέσα σε μία ώρα καταδρόχθηκε έ-να γεύμα παρασκευασμένο για πενήντα άτομα!...

Άλλοι διάσημοι φαγάδες της άρχαιότη-τος ήταν ό θεαγένης που στο πρόγευμα του έτρωγε πάντα δυο πρόβατα κι' ό βα-σιλεύς της Λυδίας Άριτίδαμης, που έτρωγε κάθε μέρα έξήντα λίτρες ψωμι, έξήντα λίτρες κρέας κι' έπινε δεκαπέντε γαλό-νια κρασί!...

Ό Διότιμος πάλι, που ό σύγχρονόι του τον είχαν απονομάσει (άχόρταγο), έτρω-νε σε κάθε γεύμα του ένα όλόκληρο πρό-βατο, χωρίς να πάρη άναπνοή, άλλο ένα στο δείπνο του κι' έπινε δεκαπέντε γα-λόνια κρασί!...

Ό Αιλιανός αναφέρει έξ άλλου ότι η Ά-γλαία, κόρη του Μεγάρχου, έτρωγε στο γεύμα της όκτω λίτρες ψωμι, δώδεκα λί-τρες κρέας κι' έπινε έξη γαλόνια κρασί! Άλλο τόσο έτρωγε και στο δείπνο της.

Ό Αύρηλιανός ευχαριστείτο έξαιρετικά να προσκαλή στο τραπέζι του έναν από τους άξιωματικούς της φρουράς του, τρο-μερό φαγά, στον όποιο σερβιρίζαν έναν κάδρο, ένα γουρουνόπουλο-του γαλακτός κι' ένα άρνι ψυτό! Όλα αυτά ό παμφάγος άξιωματικός τα καταδρόχθηκε μέσα σε 3 ώρες πίνοντας και δέκα γαλόνια κρασί!

Ό Ρωμύσιος χρονιογράφος Σούριος ά-ναφέρει ότι ένας διάσημος φαγάς της έ-ποχής του καταδρόχθηκε μπροστά στον Αυτοκράτορα Μαξιμιλιανό και σ' όλη την Αύλη του, ένα μοσχάρι ώμο μαζί με το δερμα του και δυο άρνια έπίσης ώμα κι' άγδαρτα, άφου προηγουμένως έκούρφε πρόχειρα το μαλλί τους!...

Έπίσης διάσημος φαγάς ήταν άρχαιότη-τα ήταν ό Καμπίλης, ένας από τους ήγε-μόνας της Αθήνας, ό οποίος όσο περι-σσότερο έτρωγε, τόσο περισσότερο... έ-νοιθε ν' άνοιγνι η όρεξι του! Λέγεται ότι μία μέρα που πείνοσε υπερβολικά, σκό-τωσε τη γυναίκα του και την έφαγε!

Στους νεωτέρους χρόνους ένας διάση-μος Δανός φαγάς του 18ου αιώνας, έφαγε μπροστά σ' όλη την Σύγκλητο του Πανε-μοτηρίου της Βυρτεμβέργης ένα άρνι, έ-

Το λακρινί του θρασύβουλα Χριστός άνέστη

Χριστός Άνέστη, ρε παιδιά, φώναχ'έ με'σά' απ' την καρδιά χωρίς μελαγχολία. Φάτε κρεμμυδά στουμιστά αντί γι' άρνάκι σουδιστά, τούτέστιν όθελία.

Άντι γι' αύα όκοκκινιστά πατζάρια φάτε όλοι θροστά την σημερον ήμερα, καθ' ότι η κόττα (τώρα ζή με τον δαέκτορα (μαζί σε φίνε... γκαρ... (σ'ονίερα.

Έμείναμ' όλοι μας (ταπί κι' η λέξις Πάσχα τί (θα πη την ξεχάσαν οι (πλείστοι. Κι' αυτό συμβαίνει (έπειδής οι άναίδεις άισχρο (κερδείς μάς άλλάξαν πιν... (πίστί!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

παιτα ένα γουρουνόπουλο του γαλακτός και δεκαπέντε καννέλια, τέλος δε ως έ-πιδόρητο 60 λίτρες θαλασσινά μαζί με τα κουκούτια τους και δυο καλαβία κερά-σια!

Ό άναγνώστης που άμφιβάλλει για την πραγματικότητα του τρομακτικού αυτού γεύματος, δεν έχει παρά να διαβάση τα απομνημονεύματα του καθηγητού Δανός-ρος Μπόχμερ, ό οποίος ήτανε πρύτανης του Πανεπιστημίου της Βυρτεμβέργης στο 1757 και παρέστη στήν... πανδοσία αυτή.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ός το 1833 η άπονομή δικαιοσύνης στην Ελλάδα ήταν άδύνατος, γιατί πλην των τριών δικαστηρίων, τα οποία ήταν στο Άργος, στας Θήβας και στο Μεσολόγγι και τα οποία έξεδικάζον μόνον ποινικές υποθέσεις, κανένα άλλο δικαστήριο δεν υπήρχε. Ίσχυε τότε άκόμη το έθιμο της έξδικάσεως των υποθέσεων για μικροποσά υπό των Δημογερόντων.

Όταν ό Καποδίστριας ανέλαβε ως Κυβερνήτης της Ελλάδος, η γεωργία μας θριακτόαν εις άξιοθρήνητη κατάστασι. Βρή-κε 12.000 στρεμμάτα γης φυτευμένα με σταφιδοάμπελους και 500.000 ρίζες έλαίο-δενδρά.

Ό πρώτος σιδηρόδρομος που έλει-τούργησε στην Ελλάδα ήταν ό Αθηνών-Πειραιώς το 1869.

Ό Καποδίστριας όταν ήλθε στην Έλ-λάδα ίδρυσε στις άρχες του 1828 στην Αθήνα νομισματοκοπείο. Τα απαραίτητα μη-χανήματα αγοράσθηκαν από τη Μάλτα, ή-σαν δε εκείνα που είχαν χρησιμοποιήσει άλλοτε οι ίππότες της Ρόδου.

Μετά τη διάλυση του νομισματοκο-πείου του άπομνημόνιο άποτέλειόσαν στο Όπλοστάσιο του Ναυπλίου. Η Έλλη-νική κυβέρνηση το είχε αγοράσει αντί 100 λίρων στερλινών μεριπτεύοντας του Α. Κοντοσταύλου.

Τα πρώτα κυκλοφορήσαντα ελληνικά νο-μίσματα ήταν ό άργυρούς φοινίξ, το δε-κάλεπτο, το πεντάλεπτο και το μονόλε-πτο.

Το μικρό αυτό χαρτάκι που παίζει ση-μαντικό ρόλο στη ζωή μας, δεν είναι σύγ-χρονος εφεύρεσις όπως θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Πρώτοι το χρησιμοποίη-σαν οι Κινέζοι. Το έβχμα του ήταν μεγάλο και μεγάλωνε άκόμη περισσότερο άναλό-γως του άξίωματος και της κοινωνικής θέ-σεως του καθενός.

Στη Γαλλία τα έπισκεπτήρια έγκαινιά-θηκαν την εποχή του Λουδοβίκου του 4ου. Προηγουμένως όταν ένα πρόσωπο έλειπε από το σπίτι του, οι έπισκεπται υπέγραφαν σ' ένα θιθίο που υπήρχε πάντοτε στην εί-σοδο του σπιτιού.

Άργότερα για ν' άπαλλάγουν απ' τις έ-πίσημες έπισκέψεις έστειλαν ένα χαρτί της τράπουλας, στο πιαμ μέρος του όποιο εγγραφαν τ' όνομα τους. Όταν δεν ευρί-σκον κανένα στο σπίτι, αντί να τα ρίξουν κάτω απ' την πόρτα, τα δίπλωναν και τα βάζανε στην κλειδαρότρυπα.

Κατά τα 1760 τα έπισκεπτήρια τα γραμ-μένα με το χέρι ήταν περιζήτητα. Ίταν δε τόσο συχνή η άνταλλαγή τους ώστε το 1773 δημιουργήθηκε ειδικό ταχυδρομείο με το όκοπο να μοιράζρι στα σπίτια τα έπισκε-πτήρια.

Άργότερα σόλιζαν τα μπιλιέτα με σκέ-δια των καλύτερων καλλιτεχνών. (Οι έπίδεδυτοι ζωγράφοι, γράφει ό Γκονκούρ, ό Σαρλ Κοσέν, ό Σαρλ Έξέν, ό Πιέρ Σοφορ, και ό Μορώ, χαρακτές του βα-σιλικού γραφείου σόλιζαν τα μικρά έκει-να χαρτάκια με άνθη και διαφόρους άλλας ποικίλας παραστάσεις, οι όποια τα μετέ-βαλλαν σε άληθινα κομψοτεχνήματα).

Τον ίδιο καιρό συνήθιζαν να ζωγραφί-ζουν από μπιλιέτα διάφορα συμβολικά στα-λίσια, σύμφωνα με τα γούστα του καθενός. Στα 1835 ένας χαρτοπώλης λανθάρισε άπλά έπισκεπτήρια.

Άρσαν στον κόσμο και έπεκράτησαν. Ό θραγκικός Κασανόβας (1730-1809) ζωγράφιζε στις κάρτες του ένα γαϊδουρά-κι, στη ράχι του όποιο ήταν άπλωμένη μία σημαία. Σε μία γωνία της σημαίας υπήρχε γραμμένο το όνομά του.

Σήμερα η άπλότης του έχει φτάσει στο κατάρκωρο. Δεν άναγράφουν παρά το ό-νομα, και με μικρά μάλιστα στοιχεία. Πολ-λοι άποφεύγουν ν' αναφέρουν και τ' όνομα του πατέρα τους.

Εξέλιξις γάρ!

—Πώς τελειώνει η άγάπη; —Πάντα μ' ένα θύμα.

—Τι πράγμα είναι πιο σπάνιο από κόσμο; —Ν' αγαπάς χωρίς να το θέλεις.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΝΑΣ

Όπως κάθε βράδυ, μακριά από το θόρυβο της πολι-τείας, έτσι κι' έκείνη τη βραδιά, κλεισμένη στη φτω-κική της καμαράνιο δούλευε η Αίνα σκυμμένη πάνω σε μία βιαστική δουλειά.

Ίταν Μεγάλο Σάββατο βράδυ, κι' έρεπε το πρωί να παραδώση ένα κέντημα. Η δελόνα της άνεδοκατέβαινε άνάμεσα από τα πράσινα, μωά και κόκκινα χρώματα που γεμίζανε και δινανε ζωή στο σκεδιασμένο πανί.

Πότε-πότε η Αίνα έβριχνε μία άρηρημένη ματιά γύ-ρω της, σ' όλα όσα σόλιζαν την καμάρια της. Μία φω-τογραφία που κρεμόταν απέναντί της, έκανε πολλές φορές τις θλαερπίδες της να γοργοπαίζουν και δυο δάκρυα να κυλάσουν στο λεπτό μελόδοι προσώπάκι της. Μεσάνυχτα!

Η Αίνα τινάχτηκε άξαφνα, συγκινημένη άκούγοντας το γοργό χτύπημα του άρχισαν οι καμπάνες της γει-τονίας. Σπκώθηκε, πήρε ένα λευκό ποτήρι που θριακτόαν πάνω στο τραπέζι και άγνηκε στο παράθυρο. Άκού-μπος εκεί και πρόομε να πάρη φως από κανένα πε-ραστικό που θα γύριζε από την εκκλησία, από την Ά-νάστασι.

—Χριστός Άνέστη!... μοιρούρισε και μέσα στη σκέ-ψη της σότρωπε μία παλιά γλυκεία θύμησι...

Πέντε χρόνια πριν, μία τέτοια νύχτα Άναστάσεως στην επαρχία, η Αίνα με τη μεγαλύτερη άδελφή της και το θείο της, που τις παρέσχεσε για πατέρα, γιατί είχαν μείνει όρφανές, γύριζαν σπίτι από την εκκλησία. Η Αίνα ήταν γεμάτη χαρά κι' έλπιόη. Είχε άναμώσει προτίτερα τον καλό της στην εκκλησία, κι' άφου τα χέρια τους σφιχτοκαίχαινε μέσα στο συνωτισμό, συμφώνησαν να ιδώσθουν άργότερα, μετά την Άνά-στασι, στο κατώφλι της πόρτας του περβολιού τους.

Έτσι κι' έγινε. Τα παράφορα φίλια, η δυνατή του άγκαλιά, έκείνη τα λόγια του τα γεμάτα άγάπη κι' ύποσχέσεις πως την εί-χανε μεθύσει... Τραδηγμένοι στην άκρη του περβολιού, γάπη και πόθος, είχανε παραδοθή στη διάπλατη άγκαλιά της μυρωμένης νύχτας του Άπριλ. Το γλυκοχάριμα τους θάρκε άκόμα να νά λένε λόγια άγάπης...

Κι' από τότε πολλά γλυκοχαράματα άκούσαν τα τε-λευταία λόγια τους και τα φίλια τους και το σιγανό τρί-μο της πόρτας της καμάριας της.

Ένα βράδυ μόλις άποκρίθηκε η άδελφή της η Λί-να πήγε πάλι πίσω απ' το πορτάκι και περιμένε με λα-χτάρα και χτυποκάρδι τον άναγμένο της.

—Άλλοίμονο! Περιμένε ως το πρωί, με το πορτάκι έ-μενε πάντα κλειστό... Και δεν άνοιξε πια παρά μόνο ύστερα από έξη μήνες, όταν άπελασμένη, συντριμμένη από τον πόνο της χαμένης της άγάπης, άφινε μία νύ-χτα το σπιτάκι της για να φύγη μακριά από τον τόπο της. Έφυγε γιατί φοβότανε και πήγε να κρυφτή στην Άθήνα.

Ήξερε να κεντά και κατάρθωσε να προμυθεύται δουλειά από κάποιο κατάστημα. Κι' έτσι κέρδιζε τη ζωή της ως που μία μέρα κατέφυγε σε μία κλινική κι' έφερε στήν άόνη ένα άνορακι. Μόλις αντίκρισε το παιδί της, το άνδρας αυτό της άγάπης, η Αίνα για πρώτη φορά, ύ-στερα από τόσο καιρό, χαμογέλασε, κι' άπλωσε τα χέ-ρια της ζητώντας το μωρό από τη γυναίκα που το κρα-τούσε και της το έδειξε.

Και τώρα άρχιζε αυτή το άληθινό μαρτύριο: Έ-πρεπε να θρέψη το παιδί της και να το μεγαλώση! Τι τέρας, θεέ μου, τι άγνωση, ό ένα χρόνο μέσα! Καμ-μιά δαθεία, κανένα λόγο συμπόνιας δεν άκουσε από κανένα!

Ίτανε η παραστρατημένη, η καταφρονεμένη που δεν άκουσε παρά τη φωνή της καρδιάς της.

Έτσι περνούσε ό καιρός ως που ένα άπογευμα μέσα στην ίδια αυτή καμαράνιο τη χτύπησε σκληρά, άπάν-θρωπα η Μοίρα. Το παιδάκι της πέθανε!...

—Χριστός Άνέστη... και του χρόνου! της φώναζε κά-ποια γειτόνισσα που περνούσε.

Η Αίνα άπλωσε το χέρι της έξω από το παράθυρο κι' άναψε το κερί της.

Το φως το κεριού που θάστούσε η Αίνα έβριχνε τη λαμψή του πάνω στ' άνοιγμένο πέτρι. Η ματιά της γύ-ρισε προς τα εκεί κι' αντίκρισε έξαφνα το πρόσωπό της. Ίταν σουρωμένο, σκετνιασμένο. Τρόμαξε! Έ-δλεπε το είδωλο του έαυτού της νεκρωμένο, μαρμενό-νο κεριό μπρός στη φωτογραφία του παιδιού της. Έπει-τα άνοιξε το συρτάρι. Και πήρε από μέσα τον καλό, κρουσταλλίνο καθρέφτη της κι' άρχισε να κυττάζεται έ-πιμονα μπρός στο ζωηρό φως της λαμπάς.

Πόσο την είχαν μαράνει τα θάνατα!...

—Είμαι νέα άκόμη και θάμωνα πιο ώμορφη, μοιρού-ρισε, τι ώφεληουν οι θύμησις όταν οι άλλοι σ' έχουν ξε-χάσει;

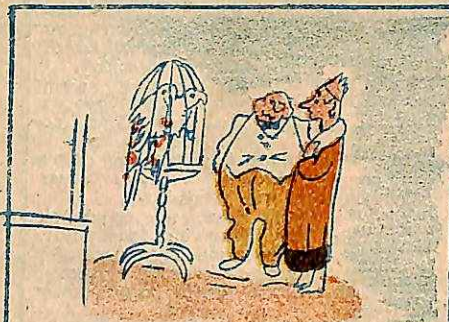
Σάκωσε το κεφάλι της, σκούπισε τα μάτια της και με τη λαχτάρα μιας καινούργιας ζωής, μιας Άναστάσε-ως της, πούδάρισε το πρόσωπό της και άγνηκε στο δρόμο.

Το παρελθόν είχε πεθάνει πιά γι' αυτή. Πήγαινε να συναντήση την άγάπη που θα της χάριζε τη χαρά που στερήθηκε τόσο χρόνια, την ευτυχία, το ζανάνθισμα της άμορφιάς της.

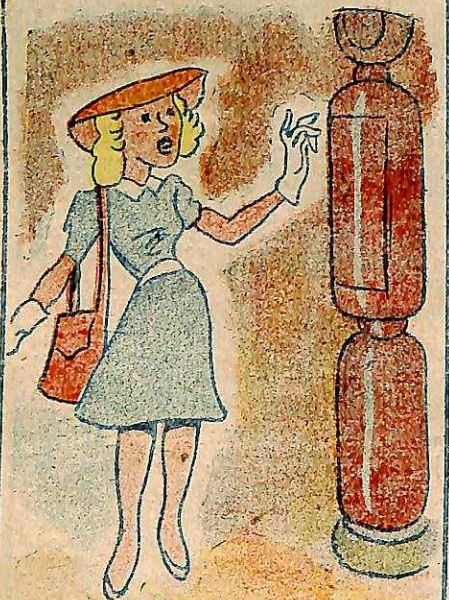
Οι καμπάνες της Άναστάσεως έξακούουσαν να χτυπούν. Κι' η καρδιά της χτυπούσε τώρα κι' αυτή, χτυ-πούσε γοργά, χαρούμενα, άναστάσιμα, πλημυρισμένη από έρωτικούς πόθους...

MIPANTA

Πνέτο και άζατε

ΑΛΛΗΛΟΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ
 - Δεν τούς πουλώ χωριστά αυτούς
 τους δυο παπαγάλους, κυρία μου.
 - Γιατί;
 - Γιατί ό ένας μιλά κινέζικα και ό
 άλλος τὰ μεταφράζει.

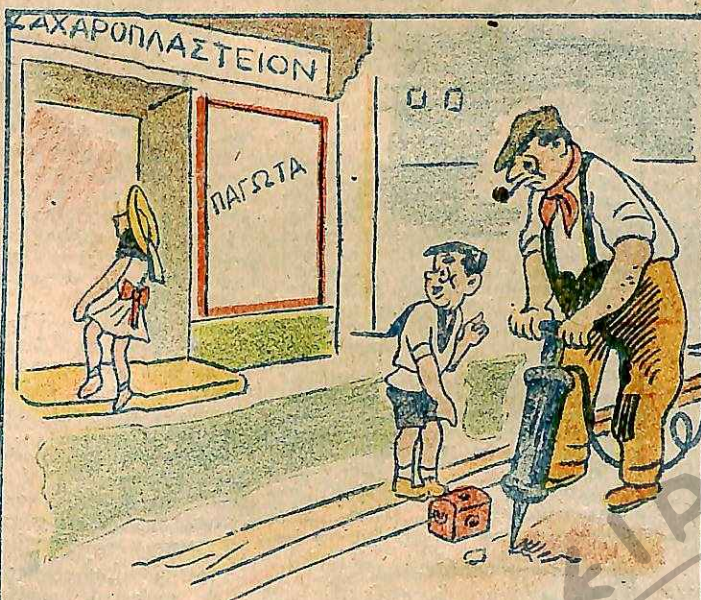
ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΣΥΣΚΟΤΙΣΕΩΣ
 - Πατράκλε, έσύ είσαι; Μὲ συγχώ-
 ρεις χρυσέ μου, πού άρνησα...

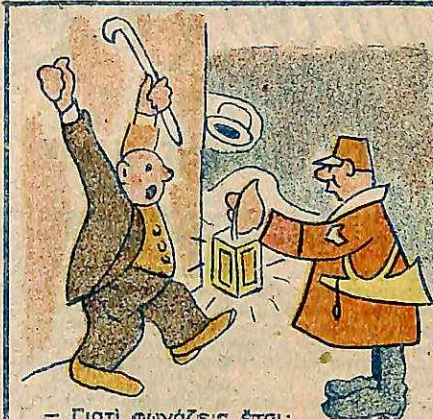
ΤΟΝ ΠΑΡΗΓΩΓΗΣΕ!
 - Μην άνησυχής, αγαπητέ μου. Θα
 σου αγοράσω ένα καινούργιο ποδή-
 λατο!

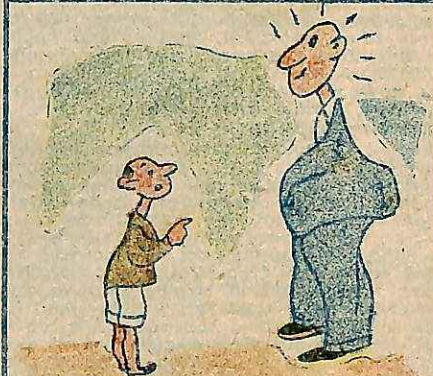
- Χριστός 'Ανέστη, αγάπη μου!

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΙΠΟΤΗΣ
 - Μπαμπά, δέ μου άνοίγεις, σε παρακαλώ, τόν κου-
 μπαρά μου;

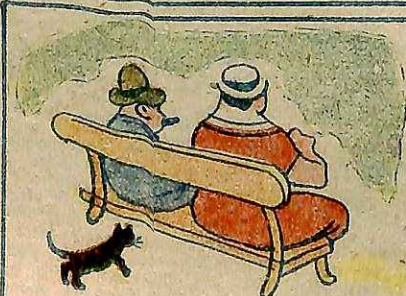
- Γιατί φωνάζεις έτσι;
 - Κάποιος μου έκλεψε την έφημε-
 ρίδα.
 - 'Ε, δεν είναι και τόσο σπουδαίο.
 - Ναι, αλλά στην έφημερίδα είχα τυ-
 λιγμένο ένα λουράνικο!

ΑΧ, ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!
 - Είναι αλήθεια, μπαμπά, πώς όταν
 λείπει ή μαμά, είσαι ό οικοδεσπότης
 εδώ μέσα;

- 'Ακόμα κι' όταν μ' αποκεφαλίσες,
 θα εξακολουθήσω νά φωνάζω ότι είμαι
 άθώος.
 - Χωρίς κεφάλι;
 - Βέβαια. Είμαι έγγαστρίμυθος.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΩΡΙΣ

ΛΟΓΙΑ